

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Puhakka, Anna

Title: Suomalaisten kehopositiivisuusaktivistien vastineet kehopositiivisuuden kritiikkiin : analyysi diskursiivisista strategioista

Year: 2019

Version: Published version

Copyright: © Kirjoittaja & Sukupuolentutkimuksen seura, 2020

Rights: In Copyright

Rights url: <http://rightsstatements.org/page/InC/1.0/?language=en>

Please cite the original version:

Puhakka, A. (2019). Suomalaisten kehopositiivisuusaktivistien vastineet kehopositiivisuuden kritiikkiin : analyysi diskursiivisista strategioista. Sukupuolentutkimus, 32(4), 21-36.

Suomalaisten kehopositiivisuusaktivistien vastineet kehopositiivisuuden kritiikkiin

ANALYYSI DISKURSIIVISISTA STRATEGIOISTA

Anna Puhakka

Kehopositiivisuuden – yhteiskunnallisen liikkeen, jonka tavoitteena on kehorauha jokaiselle – keskiössä on Suomessa ollut lihavuus, ja suuri osa suomalaisista kehopositiivisuusaktivisteista on lihavia naisia. Kehopositiivisuus on saanut myös kritiikkiä osakseen: sitä on arvosteltu lihavuutta ihannoivaksi, laihdutusvastaiseksi sekä ei-lihavia henkilöitä syrjiväksi. Artikkelissani tarkastelen, millaisia diskursiivisia strategioita kehopositiivisuusaktivistit käyttävät vastatessaan saamaansa kritiikkiin. Analyysin tukena käytän Eve Kosofsky Sedgwickin korjaavan luennan teoriaa. Blogiteksteistä ja YouTube-videoista muodostuvasta aineistosta erottui neljä diskursiivista strategiaa: konfrontaatio, opastus, sopusoinnun tavoittelu sekä introspektio. Diskursiivisten strategioiden monipuolinen käyttö kytkeytyy suomalaisen, suomenkielisen kehopositiivisuuden peruseriaatteiden selkeämpään artikulointiin. Väitänkin, että kehopositiivisuuden kritiikki on tätä kautta ollut mukana kehopositiivisuusliikkeen elinvoimaistamisessa sen kyseenalaistamisen sijaan.

AVAINSANAT: KEHOPOSITIIVISUUS, AKTIVISMI, KEHOPOSITIIVISUUDEN KRITIIKKI, DISKURSIIVISET STRATEGIAT

Kehopositiivisuus – yhteiskunnallinen liike, jonka tavoitteena on kehorauha kaikille – on viime vuosina tullut tutuksi suurelle yleisölle Suomessakin. Kehopositiivisuus käsitteenä nousi suomalaisten tietoisuuteen laajasti vuonna 2017 Ylen lanseerattua Vaakakapina-kampanjansa, jonka iskulause oli ”Lopeta

laihdutus, aloita elämä”.¹ Moni toivotti tervetulleeksi tämän kampanjan, joka tähtäsi kehorauhan ohella myös sen syrjinnän esiin nostamiseen, jolle marginaalisoidut kehot altistuvat (ks. esim. Jaakkola 2016).

Toistaiseksi suuri osa suomalaisesta, suomenkielisestä kehopositiivisuusaktivismista (ja siten myös

1 Vaakakapina toteutettiin vuoden 2017 aikana monikanavaisesti: kampanjasisältöä julkaistiin internetissä, televisiossa ja radiossa. Kampanjan kotisivulla (Yle n.d.) lukija toivotetaan tervetulleeksi ”tekemään Suomen suurinta painonhallinnan ja kehopositiivisuuden [sic] vallankumousta”. Vaakakapina siis yhtäältä kannusti osallistujia painonhallintaan elämäntapamuutosten kautta ja toisaalta kutsui itseään kehopositiivisuuden kumoukseksi. Tutkimusnäyttöön pohjautuva (ks. esim. Yle 2017a) painonhallintanäkökulma (ja sitä kautta kansanterveydellinen aspekti) on nähdäkseni ensisijainen syy, miksi julkisrahoitteinen Yle kehitti Vaakakapinan (vrt. esim. Ylen tehtävä [Yle 2017b]). Laajan näkyvyytensä ansiosta kampanja tuli valtavirtaistaneeksi kehopositiivisuus-käsitteen.

sen kritiikistä [Shemeikka 2018, 4]) on keskittynyt lihavuuden tematiikkaan. Tämä on ymmärrettävää historian valossa, sillä kehopositiivisuus on ikään kuin yksi, melko viimeaikainen juonne lihavuustai läskiaktiivisuuden moninaisessa kokonaisuudessa (Cooper 2016). Kehopositiivisuusliike rakentuu läskiaktiivisuuden muodostamalle pohjalle. Viimeksi mainitulla puolestaan on vuosikymmenten pituinen historia: sen yhdeksi alkupisteeksi on ehdotettu vuoden 1967 Fat-Iniksi nimettyä kokoontumista New Yorkin Keskuspuistossa, jonka tarkoitus koolle-kutsujansa Steve Postin mukaan oli vastustaa lihavien kokemaa syrjintää (Cooper 2008).

Myös Suomen kehopositiivisuusaktivisteista valtaosa on lihavia valkoisia naisia, vaikka esimerkiksi alkuvuodesta 2019 Helsingissä pidetyt Body Posi-messut lähestyivät kehollisuutta laajasti tuoden esiin näkökulmia ja kokemuksia myös rodullistetuilta, miehiltä, transihmisiltä ja pyörätuolia käyttäviltä (Body Posi Suomi ry n.d.a.). Kehopositiivisuusaktivistien demografia on samankaltainen myös muualla. (Alentola 2017, 28–29; Cwynar-Horta 2016; Williams 2017.) Naisten vahva edustus ei ole yllättävää, sillä aiempi tutkimus osoittaa, että ruumiin kokoon ja painoon liittyvät tulkinnat ovat sukupuolittuneita. Jeannine Gailey (2014) on tutkinut lihavien naisten paradoksaalista kokemusta siitä, miten he samaan aikaan ovat sekä hypernäkyviä että -näkyttömiä – näkyviä ruumiinkokonsa vuoksi, mutta näkyttömiä siksi, että heidän mielipiteensä ja näkemyksensä eivät pääse esille. Hannele Harjunen (2009) taas painottaa muun muassa median roolia nimenomaan naisille kohdistetussa lihavuus- ja laihdutuspuheessa. Susan Bordo (1993) on puolestaan esittänyt, että juuri naisten kehon ulkokuoto on ollut tiiviisti sidoksissa yhteiskunnalliseen tilanteeseen ja muutoksiin: mitä enemmän naisten toimintapiiri on laventunut, sitä ahtaammaksi ovat käyneet ruumisnormit. Koska lihavuus on ilmiönä vahvasti sukupuolittunut, lihavan ruumiillisuuden ja sukupuolen intersektion tarkastelu on tärkeää.

Kehopositiivisuus on kuitenkin saanut osakseen myös arvostelua. Erityisesti lääketieteen ja liikunnan aloilta tulevat kriitikot ovat kyseenalaistaneet liikkeen olemassaolon oikeutuksen kovasanaisestikin. Esimerkiksi *Helsingin Sanomien* kolumnissa kehopositiivisuudessa sanottiin olevan ”paljon samaa

ehdottomuutta kuin aikanaan kieltolaissa” (Laukka 2018). Tähän kritiikkiin ovat kehopositiivisuusaktivistit vuorostaan reagoineet omilla foorumeillaan, kuten blogeissaan ja YouTube-kanavillaan.

Tässä tutkimuksessa kysynkin, millaisia diskursiivisia strategioita (mm. Carvalho 2005) suomalaiset, suomen kieltä käyttävät kehopositiivisuusaktivistit käyttävät vastatessaan kehopositiivisuutta kritisoiduille tahoille internetissä. Tulokset osoittavat, että näitä strategioita on useita, ja väitän, että kehopositiivisuuden kritiikki on itse asiassa ollut mukana kehopositiivisuusliikkeen elinvoimaistamisessa, sillä aktivistit ovat kriitikoille puhuessaan artikuloineet selkeämmin kehopositiivisuuden kulmakiviä juuri diskursiivisia strategioita monipuolisesti käyttäen.

Analysoin aineistoani – blogitekstejä ja YouTube-videoita – diskursianalyttisestä näkökulmasta, joka teoreettisesti ponnistaa eritoten queer-tutkimuksen parissa toimineen Eve Kosofsky Sedgwickin (1997; 2003) uuden löytämiseen rohkaisevan korjaavan luennan käsitteestä (*reparative reading*). 1990-luvulla ensimmäisen kerran teemasta kirjoittanut Sedgwick havaitsi kriittisten teoreetikkojen taipumuksen keskittyä yhteiskunnallisiin epäkohtiin ja epäoikeudenmukaisuuteen niin vahvasti, että se muistutti jo vainoharhaisuutta. Tätä hän kutsui paranoidiksi luennaksi (emt.). Sedgwick (2003, 144) peräänkuulutti tämän tilalle reparaatiivista eli korjaavaa luentaa: hänen mukaansa tutkijoiden olisi perusteltua tarkastella myös sitä, mikä yhteiskunnassa on nykytilaa kohentavaa ja mielihyvää tuovaa. Sedgwickin ajattelu on vaikuttanut tämän artikkelin tutkimusmetodiin metatasolla, laajentamalla tarkastelukulmaani kehopositiivisuuskeskusteluun. Hänen pohdintansa on kannustanut minua havaitsemaan ja haastamaan omat ennako-oletukseni – ”vainoharhaisuuteni” – muun muassa siitä, että kehopositiivisuuskeskustelun osapuolten välillä vallitsee välttämätön vastakkainasettelu.

KEHOPOSITIIVISUUS SUOMESSA

Yksi varhaisista suomalaisista teksteistä, joissa nostettiin esiin lihavuussyrjintää, oli *Image*-lehdessä ilmestynyt ”Läskisota” (Hiltunen 2007). Sen ohella myös muita läskiaktiivismista inspiroituneita ja kehopositiivisuutta enteileviä tekstejä alkoi ilmestyä

suomenkielisessä ”fatosfäärissä” (engl. *fatosphere*; so. lihavuuteen liittyvä internet-pohjainen kirjoittelu, eritoten blogimaailma [Harding & Kirby 2009]). Esimerkiksi vuonna 2009 alkoi ilmestyä *More to Love* -lifestyle-blogi, joka keskittyi lihaviin muotiin ja kauneuteen (engl. *fatshion*; *More to Love* n.d.). Parempaa elämänlaatua ja terveyttä painottavaa sekä laihdutuskeskeisyyttä kritisoivaa *Health At Every Size* -ajattelua kannattava *Hefty Training* -blogi vuorostaan käynnistyi neljä vuotta myöhemmin (esim. *Hefty Training* 2013). Javiera Marchant Aedon (2014) blogi taas käsitteli kriittisin äänenpainoin muun muassa hänen bariatrisen leikkauksen prosessiaan sekä lihavuuden yhteiskunnallista negatiivista arvottamista.²

Vuonna 2016 Suomen kehopositiivisuusrintamalla tapahtui paljon: Raisa Omaheimon *Läskimnologia* sai ensi-iltansa, Jenny Lehtinen nosti *Marja Hintikka Live* -ohjelmassa lihavuusteemaa esiin ja Jenny ja Läskimyytinmurtajat -Facebook-ryhmä (nyk. Kehomyytinmurtajat) perustettiin. Seuraavana vuonna Ylen Vaakakapina-kampanja teki kehopositiivisuutta laajasti tunnetuksi (Yle 2018). Tällä hetkellä Suomen fatosfääri laajenee entisestään. Vaikka Ylen kehopositiivisuuteen liittyvää sisältöä (Vaakakapina, Jenny+) esitettiin myös televisiossa ja radiossa, suuri osa tämän hetken suomalaisesta kehopositiivisuuskeskustelusta käydään internetissä. Kehopositivisuusmateriaalia on luettavissa blogeissa, katsottavissa YouTubeissa ja Yle Areenassa, selattavissa sosiaalisissa mediassa – erityisesti Instagramissa ja Facebookissa – sekä kuunneltavissa podcasteina. Hienoista siirtymää myös internetin ulkopuolelle on (vrt. esim. Harlow 2012; Räne & Salem 2012); siitä esimerkkinä Suomen ensimmäiset kehopositiivisuusmessut Helsingissä tammikuussa 2019 (Body Posi Suomi ry n.d.b.).

KEHOPOSITIIVISUUDEN KRITIIKKI JA SOSIAALISEN MEDIAN Keskustelukulttuuri

Ulkomaisissa tutkimuksissa on havaittu, että lihavuusaktivistit etsivät internetistä niin sanottua

turvallista tilaa jakeakseen kokemuksiaan rohkaisevassa ympäristössä (Aful & Ricciardelli 2015; Dickins ym. 2011; Donaghue & Clemitshaw 2012; Meleo-Erwin 2011). Tilanne on erilainen Suomessa, jossa kehopositiivisuusaktivistit ovat näkyviä yhteiskunnallisia toimijoita, jotka esiintyvät pääsääntöisesti omalla (koko) nimellään. Ylen Vaakakampanja vaikutti suomalaiseen keskusteluilmaperiin tekemällä sen keulahahmon, Jenny Lehtisen, näkyväksi. Ylen tuotama sisältö ja kehopositiivisuusaktivistien sosiaalisen median kanavat ovat olleet vuorovaikutuksessa keskenään (intermediaalisuudesta ks. esim. Herkman 2010), ja tilanteeseen on vaikuttanut myös Suomen mediakentän pienuus verrattuna esimerkiksi pohjoisamerikkalaisiin medianaviin.

Kehopositivisuutta kohtaan on esitetty myös kritiikkiä. Erityisen vilkasta keskustelu oli vuonna 2018, esimerkiksi kyseisen vuoden kesänä *Helsingin Sanomien* kolumni- ja mielipidepalstoilla (Kokko 2018). Usealla arvostelijoista on lääketieteen tai liikunnan alan koulutus, mikä heijastuu heidän kannanotoissaan. Monissa kriittisissä puheenvuoroissa kehopositiivisuuden nähdään olevan sinänsä tervetullutta, mutta sen pelätään ”menneen liian pitkälle”. Niissä kriitikoiden kirjoituksissa, joihin kehopositiivisuusaktivistit vuorostaan vastaavat, esiin tulevat keskeisimmät väitteet voidaan ryhmitellä seuraaviin kategorioihin:

- 1) Kehopositivisuus merkitsee lihavuuden ihannoitua (Pastak 2018; Toimitus 2017).
- 2) Kehopositivisuus yllyttää lihavana pysymiseen sekä pyrkii häivyttämään lihavuuden terveydelle aiheuttamat haitat, jotka vuorostaan kuormittavat verovarjoilla ylläpidettävää julkista terveydenhuoltoa (Laukka 2018; Pastak 2018).
- 3) Kehopositivisuusaktivistit ovat laihdutusvastaisia, ja kehopositiivisuus yhteiskunnallisena liikkeenä syrjii ei-lihavia henkilöitä (*fit shaming*; Pastak 2018).

² Käytän tässä artikkelissa sekä kehopositiivisuuden että läskiaktivismin käsitteitä. Suomen kontekstissa ”kehopositiivisuus” on yleisimmin käytetty, mutta myös läski- ja lihavuusaktivismitermejä esiintyy. Perustelen tätä rinnakkaiskäyttöä Charlotte Cooperin (2016) aiemmin esittelemälläni näkemyksellä, että läskiaktivismi on varsin moninaista, ja kehopositiivisuus yksi sen useista muodoista.

Koska tämän artikkelin aiheena on kehopositiivisuusaktivistien kritikoilleen antamat vastineet sosiaalisessa mediassa, on näiden vastineiden analyysi syytä asettaa osaksi somekeskusteluista tehtyä aiempaa tutkimusta. Tässä yhteydessä huomionarvoinen piirre on internetissä yleisesti ja sosiaalisessa mediassa erityisesti käytyjen keskusteluiden kärjistyminen. Susanna Paasonen (2012, 69) on todennut, että verkossa ”vastenmielisyyden ilmauksilla on tapana vahvistua keskustelijoiden kommentoidessaan toisiaan, tukiessaan toistensa näkemyksiä ja pyrkiessä eräällä tapaa ylittämään toistensa näkemykset” (ks. myös Pöyhätäri, Haara & Raittila 2013, 49). Samaan aikaan valtava määrä toimijoita kilpailee saadakseen seuraajia, ja provosoivuus kasvattaa yleisöä todennäköisemmin kuin maltillisuus (ks. esim. Maasilta 2012, 51).

Suomalaisessa kontekstissa kiivaiden verkko- ja somekeskusteluiden tutkimusteemoihin lukeutuvat kehopositiivisuuden ohella muiden muassa maahanmuuttokysymykset (Horsti & Nikunen 2013; Nikunen 2015), naisviha useine muotoineen (Aalto 2018; Sundén & Paasonen 2018; Vainikka 2019) sekä rasismi (Aalto 2018; Rinne & Ruha 2017). Moninaisten risteävien erojen on havaittu ruokkivan toisiaan ja voimistavan vihapuhetta (Lähdesmäki & Saresma 2014). Verkon vihapuhe voikin vaikuttaa erityisen voimakkaasti niihin, jotka ovat haavoittuvassa asemassa (Savimäki ym. 2018).³

DISKURSIIVISET STRATEGIAT JA KORJAAVA LUENTA

Tutkin tässä artikkelissa kehopositiivisuusaktivistien käyttämiä diskursiivisia strategioita. Diskursiivisen strategian käsite on noussut esiin eritoten kriittisen diskurssianalyysin piirissä (Carvalho 2005). Tässä tutkimuksessa nojaudun Anabela Carvalhoon (2005, 3), joka on määritellyt diskursiivisen strategian muutoksentekeväksi diskursiiviseksi siirroksi

(*a transformative discursive move*), johon liittyy sanojen merkitysten uudelleenmäärittelyä. Nähdäkseni suomalaiset kehopositiivisuusaktivistit tekevät tällaista uudelleenmäärittelyä jatkuvasti muun muassa viestiessään kritikoille, että kehopositiivisuus koskettaa kaikkia, ei ainoastaan lihavia kehoja. Lisäksi diskursiivisiin strategioihin liittyy olennaisesti todellisuuden diskursiivinen muokkaaminen tietyn tavoitteen saavuttamiseksi (ema.). Aktivistien tavoitteena on saada kritikat ymmärtämään paremmin kehopositiivisuuden päämääriä sekä omaksumaan sen sanoma myötämielisemmin.

Diskursiivisia strategioita on käytetty aiemminkin välineenä tarkasteltaessa lihavuutta ilmiönä. Affulin ja Ricciardellin (2015) artikkeli käsitteli yhdysvaltalaisen ja kanadalaisen *fat acceptance* -bloggareiden käyttämiä, muilta yhteiskunnallisilta liikkeiltä (feministinen, queer- sekä antirasistinen) lainaamia diskursiivisia strategioita, joita he hyödynsivät medikalisoitujen lihavuusdiskurssin haastamisessa. Christina Ting Kwaukin (2012) työ vuorostaan analysoi niitä diskursiivisia strategioita, joiden avulla kansainväliset terveydenhuollon toimijat – kuten Maailman terveysjärjestö WHO – legitimoivat Tyynenmeren alueella asuvien elämäntyylien ja ”obeesien” kehojen arvostelun sekä niihin puuttumisen. Karen Throsbyn (2007) artikkelin fokuksena puolestaan oli nykyisten tai entisten lihaviin henkilöiden itsensä käyttämät diskursiiviset strategiat tilanteessa, jossa he pohtivat oman lihavuutensa alkusyytä samalla kiistäen lihavuuden johtuvan moraallittomuudesta.

Tutkimuksessani Eve Kosofsky Sedgwickin (1997; 2003) korjaava (tai reparatiivinen) luenta ohjaa diskursiivisten strategioiden erittelyä. Viime vuosina korjaava luenta on noussut niin suosituksi teoria- ja tulkintakehykseksi sukupuolen- sekä queer-tutkimuksessa, että on jopa puhuttu reparatiivisesta käänteestä (Hennessy 2017; Karkulehto & Rossi 2017). Korjaavan luennan käsitteen synnyn taustalla oli

3 Sen kysymyksen käsittely, ovatko tässä artikkelissa analysoidut kehopositiivisuuskriittiset kannanotot (ja/tai niiden vastineet) varsinaisesti vihapuhetta, vaatisi enemmän tilaa kuin mitä käytettävissä on, sillä vihapuheen määritelmät vaihtelevat merkittävästikin (vrt. esim. Poliisi n.d.; Pöyhätäri, Haara & Raittila 2013, 49). Nimettömyyden on nähty lisäävän aggressiivisuutta verkossa (Paasonen 2014, 27), mutta kyseinen argumentti ei selitä tässä tutkittujen keskustelujen kiivautta, sillä sekä kehopositiivisuuskriitikot että -aktivistit esiintyvät kahta lukuun ottamatta koko nimillään. Muiden muassa Shepherd ym. (2015) ovat pohtineet sitä, miksi ja miten verkkoviha syntyy.

Aineistotyyppi	Blogin / YouTube-kanavan nimi	Analysoitujen blogipostausten / videoiden otoskoko (kpl)
Blogi	Body Posi Suomi ry	5
Blogi	Sagamaraia/Saga Raippalinna	43 (Kehopositiivisuus-kategoria)
YouTube-video	Nerdinplussize	51
YouTube-video	Onnellinen siili	39
YouTube-video	Vatsamielenosoitus	38

Taulukko 1. Tutkimuksen aineisto

Sedgwickin (2003, 125) huomio siitä, että kriittisessä teoriassa vainoharhaisesta (tai paranoidisesta) luku-tavasta oli tullut suorastaan imperatiivi. Sedgwick (ema., 128) kuitenkin painotti, että on täysin mahdollista olla tietoinen olemassa olevasta syrjinnästä ja vihanpidosta ja samaan aikaan rakentaa tiedontuotannon perusta muulle kuin vainoharhaisuudelle. Toisin sanoen rakenteellisen sarron havaitseminen ei suinkaan edellytä paranoidista epistemologiaa (ema., 127).

Sedgwickin (ema.) mukaan paranoidinen luenta ei niinkään ollut korvannut muita tulkinnan tapoja, vaan se oli epäonnistunut niiden tunnistamisessa. Minua kiinnostavatkin nämä toisenlaiset tulkinnan ja tiedontuotannon tavat – tässä artikkelissa erityisesti korjaava luenta –, sillä se auttaa tutkijaa pysymään ”hereillä” moniäänisen aineiston äärellä. Leena-Maija Rossi on tähdentänyt, että korjaava luenta ”pyrkii kohentamaan olemassa olevaa tilannetta” (2017, 3). Samalla kuitenkin ollaan avoimia uudelle (ema.), yllätyksillekin (Valovirta 2006). Tämä on ollut minulle tärkeää analyttisen viitekehyksen valinnassa, varsinkin koska kriittistä diskurssianalyysiä on toisinaan syytetty tutkimustyön alistamisesta ennalta päätetyille poliittisille motiiveille (mm. Poole 2010). Diskursiivisen strategian käsite on peräisin kriittisestä diskurssianalyysistä, ja siten arvostelun voidaan katsoa koskevan välillisesti myös omaa työtäni.

AINEISTO

Tässä tutkimuksessa aineiston valinnan perustana on ollut sukupuolen ja lihavuuden risteymän intersektionaalinen tarkastelu – kuten aiemmin todettu, lihavuus on ilmiönä vahvasti sukupuolittunut. Kaikki aktivistit, joiden tuottamia sisältöjä analysoin, ovat lihavia naisia. Lisäksi tutkimukseen valikoituivat tahot, jotka kutsuvat itse itseään kehopositiivisuusaktivisteiksi. Kuten taulukosta 1 käy ilmi, aineisto muodostui viiden eri tahon tuottamista suomenkielisistä sisällöistä: Body Posi Suomi ry:n, Sagamaraian (eli Saga Raippalinnan), Nerdinplussizen, Onnellisen siilin sekä Vatsamielenosoituksen. Näistä kaksi ensin mainittua ovat blogeja ja kolme viimeistä YouTube-kanavia. Katsoin YouTube-videot läpi vähintään kaksi kertaa, minkä jälkeen litteroin relevantit kohdat. Analysoimisessa olen merkinnyt kunkin aineistokatkelman yhteyteen, onko kyseessä kirjoitettu blogiteksti vai litteroitu video.⁴

On huomattava, että yhtäältä kehopositiivisuuden merkityksestä ja toisaalta sen ja läskiaktivismin keskinäisestä suhteesta käydään jatkuvaa, aktiivista keskustelua (Alentola 2017; Baker 2017; Cooper 2016; Eranti 2017; Hoffman 2018; Kangasniemi 2019; Omaheimo & Särnä 2017). Tämän artikkelin aineistoksi valitsin sellaiset kanavat, joilla tulkitsin olevan yhteinen, jaettu käsitys kehopositiivisuuden ytimeistä: kyseessä on idea, aate ja/tai yhteiskunnallinen

4 Tampereen yliopiston mediakasvatuksen yliopistonlehtori Reijo Kupiainen on nostonut haastattelussa esiin merkittävän eron videoblogien (vlogien) ja perinteisempien tekstiblogien välillä: ”Tarinaa kerrotaan myös eleillä ja ilmeillä. Silloin ilmaisu on persoonallisempi kuin se ehkä kirjoitettuna olisi” (Honka 2013). Tässä artikkelissa eleet ja ilmeet jäävät kuitenkin YouTube-videoiden (vlogien) analyysin ulkopuolelle – käsittelin siis videoita puhtaasti tekstinä.

5 Moni muukin on antanut vastineensa kehopositiivisuuden kritiikkiin (esim. Heiko 2018; Kauko 2018; Sieluni silmin 2018), mutta tässä artikkelissa halusin tarkastella sitä, miten kritiikkiin vastaavat nimenomaan ne henkilöt, jotka todennäköisimmin ovat todella paneutuneet kehopositiivisuuteen, eivätkä ainoastaan käsitelleet aihetta sivumennen. Tästä syystä aineiston valintaan ei vaikuttanut myöskään aktivistien viestintäkanavien seuraajamäärä.

liike, joka perää kaikenlaisten kehojen oikeutta olla olemassa syrjinnästä vapaina. Kaikki kanavat ovat myös ”läskierityisiä” aktivistien omaan kokemus-asiantuntijuuteen pohjautuen.⁵

Aineiston lisävalintakriteerinä oli sen suhteellinen pysyvyys. Myös Instagramista löytyy runsaasti suomenkielisiä kehopositiivisuusmateriaalia, mutta valitsin analysoitaviksi blogit ja YouTube-videot, koska osa Instagramin materiaalista on Instagram Storiesissa, joka katoaa vuorokausi julkaisemisensa jälkeen (Seppänen 2018, 13). Lisäksi tällaiseen aineistoon käsiksi päästäkseen on luotava Instagram-tili ja seurattava kyseistä sisällöntuottajaa. Samasta syystä myös Facebook rajautui tutkimusaineiston ulkopuolelle. Toimivan internet-yhteyden tuli riittää kaiken aineiston saavuttamiseksi.

Aineistoni tutkittavat toimivat omilla nimillään julkisella foorumilla, mistä syystä heidän henkilötietojensa (tässä tapauksessa nimen) anonymisointi ei ole tarpeen. Toisaalta juuri tästä syystä heidät voidaan tunnistaa suoraan. Siispä tutkimukseeni liittyy henkilötietojen käsittelyä, johon sovelletaan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus 2016/679 luonnollisten henkilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä (EUR-Lex 2016).⁶

Artikkelin aineisto on ymmärrettävästi hyvin tuoretta, sillä kehopositiivisuuskeskustelua on käyty Suomessa tiiviimmin vasta viime vuosina. Tutkimukseen pääsivät aineistot, jotka oli julkaistu viimeistään 12.11.2018. Vaikka suuri osa kehopositiivisuuden suomalaisesta kritiikistä on julkaistu vuonna 2018 (ks. yllä), sisällyttiin aineistoon myös aiempina vuosina tuotetut tekstit ja videot valittujen kanavien olemassaolon ajalta.

Aineistoa valitessani käytin harkintaotantaa. Niin sanotussa criterion-i-otannassa (Palinkas ym. 2015, 535) painopiste on sellaisten tapausten (*case*) tunnistamisessa ja valitsemisessa, jotka täyttävät tietyn ennalta määritellyn tärkeyskriteeristön – tämän tutkimuksen tapauksessa siis sen, että aktivisti

ottaa kehopositiivisuuden kritiikkiin kantaa ja/tai käyttää sitä jollakin tapaa lähtökohtana omille pohdintoilleen. Koska koko aineiston esittely yhdessä artikkelissa on mahdotonta, tässä tekstissä esittelyni tekstilainauksen tavoitteena on tuoda esiin kutakin diskursiivista strategiaa kaikkein parhaiten edustavat esimerkit (ema.).

AINEISTON ANALYYSI JA POHDINTAA

Löysin tutkimusaineistosta kolme diskursiivista strategiaa, joita kehopositiivisuusaktivistit käyttävät vastatessaan kehopositiivisuutta kritisoiville tahoille: *konfrontaatio*, *opastus* ja *sopusoinnun tavoittelu*. Lisäksi neljäntenä strategiana esittelen lyhyehkösti *introspektion*, jossa aktivistit pohtivat omaa suhdettaan lihavuuteen. Introspektiostrategian yhteydessä ei suoraan viitata kehopositiivisuuden kritiikkiin, mutta kyseinen kritiikki on selvästi pohdintojen katalysaattorina.

KONFRONTAATIO

Kuten sosiaalisen median keskusteluille on tyypillistä, kehopositiivisuudesta käyty verkkokeskustelu on usein polarisoitunutta (ks. esim. Paasonen 2012). Kehopositiivisuuden arvostelijoiden puheenvuoroissa on läsnä konfrontaatio, vastakkainasettelu, jo määritelmällisesti – esittäväthän he kritiikkiä. Mutta värikästä kieltä käyttävät myös aktivistit. Seuraavassa otteessa Vatsamielenosoitus-kanavan pitäjä vastaa bloggaajalle, jonka mukaan kehopositiivisuus merkitsee lihavuuden ihannoitua (Paskak 2018):

Kehopositiivisuus ja lihavuuden ihannoitua yhdistetään yhdeksi ja samaksi asiaksi, ja se ei pidä paikkaansa. Toi on täyttä dadaa, toi on mutu-tuntu-maa, toi on ”se fiilis mikä mulle tulee kun te läskit ette enää piiloudu sinne teidän kaapujenne alle

6 Suomen kansallisen tietosuojalain mukaan ”[h]enkilötietoja saa käsitellä tietosuojasetuksen 6 artiklan 1 kohdan e alakohdan mukaisesti, jos – – käsittely on tarpeen tieteilistä tai historiallista tutkimusta taikka tilastointia varten ja se on oikeasuhteista sillä tavoiteltuun yleisen edun mukaiseen tavoitteeseen nähden” (Finlex 2018; kursivointi kirjoittajan). Tietosuojasetuksen 6 artiklan 1 kohdan e alakohta puolestaan kuuluu: ”Käsittely on lainmukaista ainoastaan jos ja vain siltä osin kuin vähintään yksi seuraavista edellytyksistä täyttyy: – – e) käsittely on tarpeen yleistä etua koskevan tehtävän suorittamiseksi tai rekisterinpitäjälle kuuluvan julkisen vallan käyttämiseksi – –”. (EUR-Lex 2016)

vaan näytte mun Instagramissa”. (Vatsamielen-osoitus 2018, artikkelin kirjoittajan litteroima YouTube-video)

Konfrontaatiostrategiassa aktivisti ilmaisee turhautumisensa kehopositiivisuuskritiikin paikkaansapitämättömyyteen selväsanaisesti ja tunnepitoisesti. Kielenkäyttö on painokasta ja paikoin jopa töykeää (esim. ”täyttä dadaa”). Alla olevassa katkelmassa aktivisti taas asettuu vastustamaan kehopositiivisuuden väärin ymmärtänyttä lääkäriä, joka kirjoitti Suomen laajalevikkisimmässä sanomalehdessä muun muassa näin: ”Kehopositiivisuusaatteessa on paljon hyvää, mutta myös pulma. – On huolestuttavaa, jos terveydenhuollossa lääkärit eivät enää uskalla ottaa painoa puheeksi tai se on korkeintaan salamyhkäistä hyssyttelyä” (Laukka 2018). Aktivisti tekee selväksi, että kehopositiivisuuden tarkoituksena ei ole estää lihavuudesta puhumista terveydenhuollon ammattilaisten kanssa:

Kehopositiivisuus ei ole liike joka yrittää muuttaa ihmiset lihaviksi. Se on liike, joka yrittää antaa lihavalle ihmiselle oikeuden hymyillä joskus ilman syyllisyyttä omasta ulkomuodostaan ja sen olemassaolon oikeuden epäminen keneltäkään on ennenkuulumattoman julmaa. Etenkin, jos sen tekee terveyden varjolla tuntematta lainkaan kritisoimiensa ihmisten maailmaa. (Raippalinna 2018, kirjoitettu blogiteksti)

Videoillaan tai blogikirjoituksissaan kehopositiivisuusaktivistit osoittavat olevansa eri mieltä ja tekevät sen sangen kärkevästikin (kuten ilmauksella ”ennenkuulumattoman julmaa”). Kirjoitus, johon alla olevan otteen kirjoittaja viittaa, sisältää näkemysten, jonka mukaan kehopositiivisuus ihannoii ja normalisoi lihavuutta, ja päättyy provosoivasti näin: ”Jokainen on arvokas kokoon, väriin, rotuun tai sukupuoleen katsomatta, mutta tämä lihavuuden selittely kehopositiivisuuden nimissä olisi jo aika saattaa päätöksensä. I rest my case” (Toimitus 2017). Aktivisti haastaa tämänkaltaisen kritiikin:

Tässä eilen julkaistiin sabotage.fi-sivustolla blogikirjoitus, jonka lainaan tähän kirjoitukseni joukkoon ihan vaan senkin vuoksi, etten voi asiaa

kommentoida ilman alkuperäistä tekstiä. Lisäksi tämä blogikirjoitus on niin täynnä väärinkäsityksiä sekä typeryydessään niin raivostuttava etten ole vielä useista yrityksistä huolimatta pystynyt lukemaan sitä kokonaisuudessaan. (Raippalinna 2017, kirjoitettu blogiteksti)

Tunnepitoinen ”typeryydessään niin raivostuttava” kieli konfrontaatiostrategian käytöstä. Susanna Paasonen (2012, 69–70) onkin todennut, että ”[n]ettikeskustelujen tai – sosiaalisen median – ilot eivät ylipäätään välttämättä liity viestinnän sisältöihin, vaan yhtäläillä niiden tyyliin ja *intensiteetteihin*” (kursivointi minun). Kaikkiaan yllä olevat aineisto-esimerkit näyttävät todentavan Paasonen (2012, 69) huomion siitä, että verkkokeskusteluissa vastakkainasettelut vahvistuvat sitä mukaa, kun keskusteluosapuolet pyrkivät ”päihittämään” vastapuolensa argumentaation.

OPASTUS

Aktivistien ja kriitikoiden välisessä vuoropuhelussa kiistakapulana tuntui usein olevan se, että osapuolilla ei ollut jaettua käsitystä siitä, mitä kehopositiivisuudella tarkoitetaan. Kriitikoille vastatessaan aktivistit tulivatkin artikuloineeksi suomalaisen kehopositiivisuuden kivijalkoja: se on tarkoitettu kaikenlaisille kehoille, siis kaikille ihmisille; se ei ihannoii lihavuutta; siinä on kyse oikeudenmukaisuudesta myös yhteiskunnallisella tasolla – ei vain yksilön. Nimesin tämän diskursiivisen strategian opastukseksi, sillä sen sävy on analyttisempi kuin tunnepitoisessa konfrontaatioissa, jossa vastakkainasettelu on tarkoituksellista.

Opastuksen tavoitteena on nimensä mukaisesti lisätä kriitikoiden ymmärrystä kehopositiivisuudesta. Aktivistit keskittyvät asiakysymyksiin toimien ikään kuin ”oppaina”, johdattelijoina tai neuvojina kehopositiivisuuteen. Tämä poiminto on osoitettu samalle taholle (Toimitus 2017), joka edellä kirjoitti samalta aktivistilta konfrontaation vastineen:

Ylipainoa ei ihannoii kukaan, eikä kehopositiivisuus ole sama kuin ylipainon ihannointi. Kehopositiivisuus ei myöskään ole mikään lihavien ihmisten omistama liike, vaan se on viesti kaikille, joilla

on keho ja erityisesti niille, jotka kokevat olevansa jotenkin vääriä. – Kehopositiivisuus ei anna ihmisille lupaa lihoa vaan se antaa ihmisille vapauden olla vihaamatta itseään. (Raippalinnalla 2017, kirjoitettu blogiteksti)

Aktivistien opastavista puheenvuoroista näkyi, että puhe on kohdistettu kehopositiivisuuden arvostelijoiden ohella liikkeen ”sisäpiiriläisille”. Tämä ei ole kovin yllättävää, kun huomioi, että internet-sivustoille ja sosiaalisen median kanaville hakeutuvat todennäköisesti niiden aiheesta jo valmiiksi kiinnostuneet (Agur & Frisch 2019; Keating & Melis 2017; Norris 2003; Pöyhtäri, Haara & Raittila 2013, 45–46). Esimerkiksi alla oleva postaus alkaa yleisluontoisilla esimerkkiteksteillä – yhtenä esimerkkinä vaikkapa ”Aika huolestuttavaa tällainen kehitys, koska ylipaino ei ole terveellistä kellekään”. Tällaiset lausumat oletetaan usein nimenomaan kehopositiivisuuden arvostelijoiden sanomiksi (vrt. Häkkänen 2018; Kettunen 2018; Laukka 2018; Nevalainen 2018; Pastak 2018). Postauksen kirjoittaja kuitenkin osoittaa, että lausahdukset voisivat olla kenen tahansa suusta – mukaan lukien niiden, jotka ovat kehopositiivisuuden keskeiselle sanomalle myötämielisiä. Kirjoittaja jatkaa: ”Kuulostaako tutulta? Todennäköisesti kyllä, koska tällaiseen puheeseenhan me olemme tottuneet ja mahdollisesti harrastamme sitä itsekin, jopa huomaamattamme”. Myöhemmin tekstissään hän kirjoittaa:

Lienee myös paikallaan erikseen korostaa, että kehopositiivisuus ja kehorauha koskevat tosiaankin ihan kaikenlaisia vartaloita – jopa kehopositiivisissa keskusteluryhmissä tämä välillä unohtuu. Me kaikki kärsimme ahtaista kauneusihanteista ja kehonegatiivisuudesta, eikä hoikemman vartalon kommentointi ole yhtään sen sallitumpaa kuin runsaammaankaan [sic]. Tai lihaksikkaamman – varsinkin voimailevat naisoletetut törmäävät jatkuvasti ”miesmäisten lihasten” kauhisteiluun ja ”naisellisuuden menettämiseen”. Bikinifitnessvartaloita ihaillaan, mutta niiden omistajia pidetään pinnallisina bimboina ja treenaavia miehiä vastaavasti tyhminä pullistelijoina. Lyhyiden lyhyyttä päivitellään ja pitkien pituutta kauhisteiluun. (Body Posi Suomi 2018, kirjoitettu blogiteksti)

Opastusstrategiassa aktivistit siis pyrkivät korjaamaan virheellisiä käsityksiä kehopositiivisuudesta, ja kielen sävy on neutraalin analyttinen. Edellä olevan katkelman tuntu lähentelee jopa virallista – ”[L]ienee myös paikallaan erikseen korostaa, että kehopositiivisuus ja kehorauha koskevat tosiaankin ihan kaikenlaisia vartaloita” – etenkin kun sitä vertaa voimalliseen konfrontaatioon. Toki eroja sallittu osaltaan myös esimerkiksi se, onko kyseessä puhuttu ja sittemmin litteroitu vai suoraan luettavaksi tarkoitettu kirjoitettu materiaali.

Kenties vahvimman opastuksista antaa Nerdinplussize-kanavan aktivisti seuraavassa otteessa, jossa näen yhdistyvän viestin niin kehopositiivisuuden arvostelijoille kuin sen ”sisäpiiriläisillekin”:

Kehopositiivisuus niinku lähtökohtasestikin on paljon muuta kuin sitä että katellaan itteemme peilistä ja tunnetaan olomme vähän silleen paremmaks. Mutta siis kehopositiivisuuteenhan kuuluu paljon enemmänkin ku se että onko sulla nyt hyvä mieli ittestäs vai ei. Koska ytimessään kehopositiivisuushan pyrkii tuomaan marginalisoituja kehoja takasin keskustelun keskiöön, tuomaan niitten niinku kokemia epäkohtia esille ja nostamaan yhteiskunnassa niitä heikompia ihmisiä niinku päällimmäisiks, mikä on todella vahvasti juurtunut niinku isompiin tämmösiin syrjiviin rakenteisiin niinku esimerkiksi rasismiin, tai ableismiin, tai muuhun tälläseen oikeasti isoja ihmisryhmiä koskeviin ongelmiin. – Mun mielestä on erittäin tärkeää että kaikki ihmiset jotka haluais olla äänekkäitä kehopositiivisuudesta ymmärtäis, että se ei riitä, että meillä on vaan hyvä mieli ittestämme, ja onnistutaan niinku jotenki arvostamaan omien kehojemme ’virheitä’, jotka on keinotekoisesti tuotettu tässä meidän kulttuurissa, vaan meidän pitää aktiivisesti tehdä työtä niille, jotka on meidän kulttuurissa vielä altavastaavassa asemassa, vaikka meillä ois jo hyvä mieli ittestämme. (Nerdinplussize 2018, artikkelin kirjoittajan litte-roima YouTube-video)

Aktivistin pyrkimyksenä on purkaa myyttiä, jonka mukaan kehopositiivisuudessa olisi kyse vain yksilötason ilmiöstä (vrt. Omaheimo & Särämä 2017), ja siirtää siten kehopositiivisuuskeskustelu laajempaan

yhteiskunnalliseen kontekstiin. Yllä olevassa otteessa hän mainitsee kolmeen kertaan, että kehopositiivisuuden tarkoitus ei ole ainoastaan, että ”meillä on vaan hyvä mieli ittestämme”. Tällainen väärinkäsitys voi olla niin kehopositiivisuuden kritiikoilla kuin siihen suopeasti suhtautuvillakin (”kaikki ihmiset jotka haluais olla äänekkäitä kehopositiivisuudesta”). Nerdinplussize-kanavan aktivisti liittää opastavassa puheenvuorossaan kehopositiivisuuden muihin yhteiskunnallisiin erontekoihin ja niistä juontuviin syrjiviin rakenteisiin, kuten ”rotuun” ja rasismiin. Tämä on suomalaisessa kehopositiivisuuskeskustelussa melko uutta, mutta esimerkiksi Pehmeä-kollektiivi puhuu ruumiillisuuden ja rodun intersektiosta somessa sekä omassa podcastissaan, joka ”asettaa ruskeat lihavat kehot keskiöön” (Ruskeat Tytöt 2018).

SOPUSOINNUN TAVOITTELU

Kolmas diskursiivinen strategia, joka erottautui aineistoa analysoidessa, on sopusoinnun tavoittelu. Toisin kuin konfrontaatiossa ja opastuksessa, sopusoinnun tavoittelussa aktivistit hakevat syvempää molemminpuolista ymmärrystä keskustelun alla olevasta aiheesta. Seuraavassa vastatessaan kritiikon ”Kehopositiivisuus voi sulkea lääkärin suun” -kolumniin (Laukka 2018) aktivisti pyrkii lisääntyneeseen harmoniaan kehopositiivisuuden kritiikoiden kanssa muun muassa korostamalla, että arvostelu sinänsä ei ole epätoivottua, vaan päinvastoin tervetullutta:

– kehopositiivisuutta kuten mitä tahansa muuta-kin liikettä, ideaa tai toteutusta on hyvä ja tarpeellista kritisoida, en siis ole kritiikkiä vastaan hyökäämässä tässä. (Raippalinna 2018, kirjoitettu blogiteksti)

Yhteisyyden hakeminen on sopusoinnun tavoittelun strategiassa keskeistä. Seuraavassa Onnellinen siili -YouTube-kanavan aktivisti käyttää videonsa kuvaustekstissä passiivia (”on – keskusteltu paljon”) eikä nosta esiin mitään tiettyä tahoja, joka olisi esimerkiksi kyseenalaistanut kehopositiivisuuden tarpeellisuuden. Kuten paikoin opastusstrategiassa, myös tässä aktivistin voi nähdä puhuttelevan niin

kehopositiivisuuden kritiikoita kuin sen kannattajakin (”törmäätte”):

Viime aikoina on mediassa, ja erityisesti sosiaalisessa mediassa, keskusteltu paljon kehopositiivisuudesta ja sen tarpeellisuudesta. Mä olen myös saanut mun videoihin muutamia ei-niin-rakentavia kommentteja liittyen lihavuuteen. Tällä videolla esitän neljä toivetta tai vinkkiä avuksi tilanteeseen, jossa törmäätte mediassa tai somessa lihavuuskeskusteluun. Toivon meille kaikille rakentavia keskusteluita. (Onnellinen siili 2018a, kirjoitettu teksti YouTube-videon kuvauskentässä)

Näen sopusoinnun tavoittelun strategiassa, joka ”pyrkii kohentamaan olemassa olevaa tilannetta” (Rossi 2017, 3). Aineistoanalyysin kehystäminen Sedgwickin korjaavan luennan keinoin hermistää havaitsemaan myönteisiä nyansseja sopusoinnun tavoittelun diskursiivisessa strategiassa. Esimerkiksi yllä olevassa tapauksessa aktivisti toteaa ensin, että hän on saanut kriittisävytteisiä viestejä lihavuudesta, ja sen jälkeen esittää lukijoilleen toimintaehdotuksia, mikäli he joutuisivat samaan tilanteeseen kuin missä aktivisti itse on. Toisin sanoen hän ei antagonisoi ”ei-niin-rakentavien” kommenttien kirjoittajia (mikä olisi ollut tunnusomaista konfrontaatiolle), vaan kääntää asetelman mahdollisuudeksi oppia positiivisävytteisemmäksi keskustelijaksi. Lopuksi hän toivottaa koko YouTube-kanavayhteisölleen konstruktivista vuorovaikutusta – ”meille kaikille” sisältää niin arvostelevien viestien kirjoittajat, kehopositiivisuuden piirissä toimivat kuin aktivistin itsensäkin.

Kuten esimerkiksi Carvalho (2005) sekä Kurz kollegoineen (2005) ovat tahoillaan havainneet ilmasto- ja ympäristöasioista puhumista käsittelevissä tutkimuksissaan, diskursiivisia strategioita voidaan myös yhdistellä. Seuraavassa lainauksessa on selviä sopusoinnun tavoittelun elementtejä – aktivistin tavoite on laajempi perehtyneisyys niin itselleen kuin muille. Samalla näkyy, että hienoista konfrontaatiota käytetään sopusoinnun tavoittelun parina:

Ja mä en muutenkaan ymmärrä tota että ”laihat ihmiset ovat vastustajia”, mä haluaisin nähdä esimerkkejä koska mä en oo törmänny tollaseen.

Haluaisin tietää mistä tää kuva on tullut, koska eihän sen noinkaan todellakaan pitäis mennä. Joten Mungolifen Anna, pliiis laita tohon alle näitä lähteitä mistä nää on, jotta mä ja muut ymmärrettäis paremmin. (Vatsamielenosoitus 2018, artikkelin kirjoittajan litteroima YouTube-video)

Yksi kehopositiivisuutta kohtaan esitetyistä moitteista on, että se syrji henkilöitä, jotka eivät ole lihavia (Pastak 2018; Takamaa 2018). Ylläolevassa otteessa Vatsamielenosoitus-kanavan aktivisti tähdentää, että kriitikon (Pastak 2018) esiintuoma ”kehopositiivisuus syrji niitä, jotka eivät ole lihavia” -argumentti ei kuulu kehopositiivisuuden periaatteisiin. Hän tavoittelee sopusointua tekemällä tietäväksi, että jos joku todella on näin viestittänyt, arvostelija on aivan oikeassa puhuessaan tästä ongelmasta: ”eihän sen noinkaan todellakaan pitäis mennä”.

Toisaalta hän mainitsee, ettei ole huomannut kyseistä ilmiötä kehopositiivisuuden piirissä. Sanavalinnoista ”mä haluaisin nähdä esimerkkejä koska mä en oo törmänny tollaseen” ja ”pliiis laita tohon alle näitä lähteitä mistä nää on” käy ilmi se, että hän suhtautuu skeptisesti kyseiseen väitteeseen, joka nojautuu erheelliseen ja/tai vaillinaiseen käsitykseen kehopositiivisuudesta ja on lisäksi esitetty perusteluitta. Kielestä kuultava turhautuminen kriitikon väärinkäsityksiin muistuttaa tunnepitoisuudessaan konfrontaatiostrategiaa.

INTROSPEKTIO

Käsittelen suppeasti vielä neljännen strategian, introspektion, eli sisäisen tutkiskelun. Pidän introspektiota rajatapauksena, sillä alla olevissa lainauksissa aktivistit eivät suoraan viittaa tai vastaa kehopositiivisuuden kritiikkiin. Katkelmista käy kuitenkin ilmi, että kehopositiivisuuteen vihamielisesti tai toisaalta ”oikeoppisesti” suhtautuminen on ollut näiden pohdintojen käynnistäjänä:

Mä oon Instagramissa pohtinu, miksi kehopositiivisuudesta puhuminen aiheuttaa niin paljon vihakommentteja. -- Mun ajatus on, että ne vihakommentit johtuu pelosta, ja meidän yhteiskunnassa vallalla olevasta läskifobiasta. Itse opettelen jatkuvasti kehopositiivisuutta, ja puhun sen puoles-

ta sekä näillä mun videoilla että Instagramissa, mutta myös mulla on vielä matkaa, jotta pääsisin täysin eroon läskifobiasta. -- Tällä videolla mä ajattelin kertoa kolme esimerkkiä mun omasta läskifobiasta. (Onnellinen siili 2018b, artikkelin kirjoittajan litteroima YouTube-video)

Sedgwickin korjaavaa luentaa soveltaen kysyn, josko tällainen aktivistin henkilökohtainen, avoin läskifobian tutkiskelu toimisi dialogin rakentajana kenties vielä sopusoinnun tavoitteluakin tehokkaammin. Kriitikoiden havaittua, että kehopositiivisuus-aktivistitkaan eivät ole immuuneja lihavuuden kammolle – myöntäväthän he sen oma-aloitteisesti –, mahdollinen epätasa-arvoiseksi koettu asetelma voisi murtua. Viitataan esimerkiksi tilanteeseen, jossa arvostelijat saattavat kokea aktivistien olevan ”paremmintietäjiä” (ks. esim. Lamón 2016) ja ikään kuin kulttuurissa vahvasti läsnä olevien kauneus- ja muiden ihanteiden yläpuolella. Tämän on tunnistanut myös Nerdinplussize-kanavan pitäjä:

Mä esimerkiks sain tossa omaankin kehopositiivisuuteeni pienen wake-up callin, ku mä ehkäsyn takia lihoin semmoset viitisentoist kiloo tossa niinku vuoden alussa, nii mä huomasin et mulle tuli kauheet ongelmat sen takia et mulleli ollu koskaan ennen ollu kaksoisleukaa. Ja se jotenki, ni mä menin ihan rikki siitä, ja mä olin jotenki tosi vihainen itteleni siitä että mun pitäis olla tämmönen niinku kehopositiivisuusihminen, mää saarnaan siitä muille ihmisille että mimmosia niinku niitten ajatusmallit pitäis olla, et miten mää kehtaan niinku jotenkin alkaa angstaamaan siitä et mulla on nyt tämmönen yks näkyvä lihavuuden merkki itessäni. (Nerdinplussize 2017, artikkelin kirjoittajan litteroima YouTube-video)

Kehopositiivisuus- ja läskiaktivistien kokemaa ambivalenssia oman ja muiden lihavuuden suhteen on dokumentoitu laajasti (mm. Ayuso 2001; Cooper 2016; 1998; Donaghue & Clemitshaw 2012; Meleo-Erwin 2011). Ylläolevan kaltaiset ”wake-up callit” voivat herkistää aktivisteja asettumaan kriitikoidensa asemaan ja ottamaan heidän kokemusmaailmansa, kuten mahdollisen tai todennäköisen läskifobian, paremmin huomioon. Se vuorostaan mahdollisesti

selkeyttä heidän viestintäänsä ja terävöittää kehopositiivisuusliikkeen ydinviestien ilmaisua.

LOPUKSI

Tämän tutkimuksen lähtöpiste oli huomioni siitä, että tulin mustavalkoisesti olettaneeksi kehopositiivisuusaktivistien ja kehopositiivisuuden kriitikoiden välisen vuorovaikutuksen olevan pelkkää yksiulotteista kinaamista. Olin kiinnostunut selvittämään mahdollisimman avoimin mielin, oliko tilanne todella sellainen, vai olisiko keskusteluista mahdollista erottaa myös muunlaisia diskursiivisia strategioita. Eve Kosofsky Sedgwickin korjaavan luen-
nan periaate tarjosi hedelmällisen lähtöalustan tälle hankkeelle. Se oli teoreettisena positiona merkityksellinen myös analysoidessani aineistoa, sillä se piti minut koko tulkintaprosessin ajan valppaana havaitsemaan yllättäviäkin (vrt. Valovirta 2006) elementtejä kehopositiivisuusaktivistien tuottamissa sisällöissä. Tämä monipuolista ja rikastutti analyysiä.

Tutkimuksen tuloksena erottui kolme "varsinaista" diskursiivista strategiaa. Vastakkainasettelu, konfrontaatio, jonka olin alun perin pannut merkille, oli kanssakäymisessä yhtenä osana läsnä. Sen ohella kehopositiivisuusaktivisteilla oli käytössään myös muita strategioita: opastus sekä sopusoinnun tavoittelu. Aktivistien pyrkimyksenä oli paitsi haastaa kriitikoita konfrontaation keinoin, myös opastaa heitä kehopositiivisuuden perusasioista sekä etsiä mahdollisuuksia dialogiin ja molemminpuoliseen lisääntyneeseen ymmärrykseen. Edellä mainittujen "varsinaisten" strategioiden lisäksi aineistosta erottui neljäntenä strategiana introspektio, aktivistien henkilökohtainen pohdinta lihavuudesta ja lihavana olosta. Sen käytöstä kävi ilmi, että suomalaiset kehopositiivisuusaktivistit kykenevät ja myös haluavat reflektoida omaa toimintaansa ja ajatteluaan.

Kuten tutkimuksessa aina, aineiston valinta on vaikuttanut ratkaisevalla tavalla saatuihin tuloksiin: jos aineisto olisi ollut toisenlainen, olisivat siitä uutetut diskursiiviset strategiatkin todennäköisesti muodostuneet erilaisiksi. Tähän artikkeliin ei ollut mahdollista sisällyttää kaikkia relevantteja, kutakin diskursiivista strategiaa havainnollistavia otteita aktivistien kanavilta. Lisäksi jotkin katkelmat sijoituivat kahteen diskurssiin; hyvä esimerkki on

poiminto Vatsamielenosoitus-kanavalla, mistä erottui sopusoinnun tavoittelun lisäksi konfrontaatiota.

Kehopositiivisuusaktivistit ovat käyttäneet diskursiivisia strategioita monipuolisesti antaessaan vastineita kehopositiivisuuden kritikoille. Näin tehdessään he ovat muun muassa tulleet hahmotelleeksi ja osittain vakiinnuttaneeksikin suomalaisen, suomenkielisen kehopositiivisuuden perusperiaatteet – eritoten opastusstrategiaa käyttäen. Vaikka arvostelijoiden tarkoituksena on ollut kyseenalaistaa tämän yhteiskunnallisen liikkeen pätevyys, heidän kritiikkinsä onkin toiminut aktivisteille pontimena artikuloida kehopositiivisuuden kulmakivet. Siispä sen sijaan, että kritiikki olisi onnistunut ratkaisevasti kyseenalaistamaan liikkeen olemassaolon oikeutuksen, arvostelulla on ollut yllättävä, päinvastainen vaikutus: se on itse asiassa väkevöittänyt kehopositiivisuutta edelleen.

Eräs kiinnostava jatkotutkimuksen aihe onkin, missä määrin aktivistit ovat tietoisesti hyödyntäneet kehopositiivisuuden kritiikkiä seuraajiensa puhuttelussa ja sitouttamisessa. Tässä artikkelissa tutkitut kehopositiivisuusaktivistit ovat toisinaan vastanneet saamaansa kritiikkiin myös suoraan arvostelijoidensa kriittisten kannanottojen yhteyteen (esimerkiksi Vatsamielenosoituksen Tytti Sheimeikka kommentoi Pastakin [2018] postausta tämän blogiin), mutta näkyvin vastapuhe tapahtuu lopulta heidän omilla kanavillaan. Tuleva tutkimus voisi selvittää, onko "kritikoille vastaaminen" tosiasias-
yksi strategia saada lisää näkyvyyttä kehopositiivisuudelle liikkeenä – ja samalla kenties kasvattaa omaa yleisöä.

Haluan kiittää kahta anonymia vertaisarvioijaa oivaltavista ja arvokkaista kommentista artikkelikäsitelmän kehittämiseksi. Lisäksi kiitän Sukupuolentutkimuksen päivien Transformations in Social Movements in Finland 1960 -työryhmän osallistujia 24.11.2018 antoisista keskusteluista.

Anna Puhakka, MSc, on jatko-opiskelija Jyväskylän yliopistossa sukupuolentutkimuksen oppiaineessa.

AINEISTO

- Body Posi Suomi (2018) *Kehopositiivisuus – Mitä ihmettä?* <https://www.bodyposisuomi.fi/1/kehopositiivisuus-mita-ihmetta/> (haettu 12.2.2019).
- Nerdinplussize (2018) *Miksi KEHOPOSITIIVISUUS on tärkeää?* YouTube-video, 13:39, julkaistu 21.6.2018. https://www.youtube.com/watch?v=PzXsiK_pSAC (haettu 12.2.2019).
- Nerdinplussize (2017) *Kehopositiivisuutta kaikille! Feat. Mansikkka.* YouTube-video, 28:24, julkaistu 30.8.2017. <https://www.youtube.com/watch?v=iBU5i2aoyZ8&t=1207s> (haettu 12.2.2019).
- Onnellinen siili (2018a) *Neljä toivetta lihavuuskeskusteluun.* YouTube-video, 5:23, julkaistu 15.7.2018. <https://www.youtube.com/watch?v=draw4mxDUN4&t=1s> (haettu 12.2.2019).
- Onnellinen siili (2018b) *Mun oma läskifobia.* YouTube-video, 5:32, julkaistu 7.10.2018. https://www.youtube.com/watch?v=Cw_PwrN7gE&t=97s (haettu 12.2.2019).
- Raippalinna, Saga (2018) *Kehopositiivisuus nousee väkivaltaa vastaan.* <https://sagamaraja.com/blog/kehopositiivisuus-nousee-vakivaltaa-vastaan> (haettu 12.2.2019).
- Raippalinna, Saga (2017) *Ylipainon sietämätön vihaaminen.* <https://sagamaraja.com/blog/2017/5/11/ylipainon-sietmtn-vihaaminen> (haettu 12.2.2019).
- Vatsamielenosoitus (2018) *KEHOPOSITIIVISUUS MENI ÖVERIKSI.* YouTube-video, 12:31, julkaistu 13.7.2018. <https://www.youtube.com/watch?v=WFsaozYGH5s> (haettu 12.2.2019).

KIRJALLISUUS

- Aalto, Anna-Marika (2018) *Suvakkiviha: rasismia vai naisvihaa? Diskurssianalyysi suvakkivihasta Facebookin keskusteluryhmässä.* Pro gradu -tutkielma, Lapin yliopisto. <https://lauda.ulapland.fi/handle/10024/63371> (haettu 22.10.2019).
- Afful, Adwoa A. & Ricciardelli, Rose (2015) *Shaping the Online Fat Acceptance Movement: Talking About Body Image and Beauty Standards.* *Journal of Gender Studies* 24:4, 453–472.
- Agur, Colin & Frisch, Nicholas (2019) *Digital Disobedience and the Limits of Persuasion: Social Media Activism in Hong Kong's 2014 Umbrella Movement.* *Social Media + Society* 5:1, 1–12.
- Alentola, Anni Emilia (2017) *Changing the Narratives of Marginalised Bodies - a Study about Body Positivism.* Pro gradu -tutkielma, Tukholman yliopisto. <http://www.diva-portal.org/smash/get/diva2:1107516/FULLTEXT01.pdf> (haettu 10.1.2019).
- Ayuso, Lisa (2001) *I Look FAT in This! Teoksessa Mitchell, Allyson, Bryn Rundle, Lisa, & Karaian, Lara (toim.) Turbo Chicks: Talking Young Feminisms.* Toronto: Sumach Press, 155–161.
- Baker, Jes (2017) *Lisa Frank BoPo and Why It's Just Not Enough.* http://www.themilitantbaker.com/2017/07/lisa-frank-bopo-and-why-its-just-not_11.html (haettu 14.1.2019).
- Body Posi Suomi ry (n.d.a.) *Ohjelma.* <https://www.bodyposisuomi.fi/messuohjelma/> (haettu 18.12.2018).
- Body Posi Suomi ry (n.d.b.) *Body Posi -messut.* <https://www.bodyposisuomi.fi/bodyposimessut/> (haettu 27.11.2018).
- Bordo, Susan (1993) *Unbearable Weight: Feminism, Western Culture and the Body.* Berkeley, CA: University of California Press.
- Carvalho, Anabela (2005) *Representing the Politics of the Greenhouse Effect: Discursive Strategies in the British Media.* *Critical Discourse Studies* 2:1, 1–29.
- Cooper, Charlotte (2016) *Fat Activism: A Radical Social Movement.* Bristol: HammerOn Press.
- Cooper, Charlotte (2008) *What's Fat Activism?* University of Limerick Department of Sociology Working Paper Series. <https://ulsites.ul.ie/sociology/sites/default/files/Whats%20Fat%20Activism.pdf> (haettu 13.2.2019).
- Cooper, Charlotte (1998) *Fat and Proud: The Politics of Size.* Lontoo: The Women's Press.
- Cwynar-Horta, Jessica (2016) *The Commodification of the Body Positive Movement on Instagram.* *Stream: Culture/Politics/Technology* 8:2, 36–56.
- Dickins, Marissa, Thomas, Samantha L., King, Bri, Lewis, Sophie & Holland, Kate (2011) *The Role of the Fatosphere in Fat Adults' Responses to Obesity Stigma: A*

- Model of Empowerment Without a Focus on Weight Loss. *Qualitative Health Research* 21:12, 1679–1691.
- Donaghue, Ngaire & Clemitshaw, Anne (2012) 'I'm Totally Smart and a Feminist... and Yet I Want to Be a Waif': Exploring Ambivalence Towards the Thin Ideal within the Fat Acceptance Movement. *Women's Studies International Forum* 35:6, 415–425.
- Eranti, Kaisa (2017) 'I Never Ever Thought I'd Wear a Bikini until I Saw Tess Holliday Wearing One'. *Audiences Interpreting Body Positive Social Media and Its Commercialisation*. Pro gradu -tutkielma, Goldsmiths, Lontoon yliopisto.
- EUR-Lex (2016) Document 32016R0679. <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/FI/TXT/?uri=CELEX%3A32016R0679> (haettu 11.6.2019).
- Finlex (2018) Tietosuojalaki. <https://www.finlex.fi/fi/laki/alkup/2018/20181050?search%5Btype%5D=pika&search%5Bpika%5D=tietosuojalaki> (haettu 11.6.2019).
- Gailey, Jeannine (2014) *The Hyper(in)visible Fat Woman: Weight and Gender Discourse in Contemporary Society*. New York: Palgrave Macmillan.
- Harding, Kate & Kirby, Marianne (2009) *Lessons from the Fat-o-sphere: Quit Dieting and Declare a Truce with Your Body*. New York: TarcherPerigee.
- Harjunen, Hannele (2009) *Women and Fat: Approaches to the Social Study of Fatness*. Jyväskylä: Jyväskylän yliopisto.
- Harlow, Summer (2012) Social media and social movements: Facebook and an online Guatemalan justice movement that moved offline. *New Media & Society* 14:2, 225–243.
- Heiko, Elsa (2018) *Kehopositiivinen mutta!* <http://www.oimutsimutsi.fi/2018/07/kehopositiivinen-mutta.html> (haettu 28.11.2018).
- Hefty Training (2013) *Painonhallinnasta ja hyvästä kunnosta*. <https://heftytraining.wordpress.com/2013/03/17/painonhallinnasta-ja-hyvasta-kunnosta/> (haettu 15.2.2019).
- Hennessy, Rosemary (2017) Väkivaltaisia tekstejä lukemassa. Kohti materialismia ja feminismiä yhdistävää käytäntöä. Teoksessa Karkulehto, Sanna & Rossi, Leena-Maija (toim.) *Sukupuoli ja väkivalta. Lukemisen etiikkaa ja politiikkaa*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, 259–277.
- Herkman, Juha (2010) Poliittikan julkisuus viestinten välissä: intermediaalisuus ja vaalit. *Media & viestintä* 33:2, 5–22.
- Hiltunen, Pekka (2007) *Läskisota*. <https://www.apu.fi/artikkelit/laskisota> (haettu 15.2.2019).
- Hoffman, Linus (2018) *Alla kroppar är fina och värdefulla oavsett storlek – forskare svarar på frågor om fettaktivism*. <https://svenska.yle.fi/artikel/2018/11/21/alla-kroppar-ar-fina-och-vardefulla-oavsett-storlek-forskare-svarar-pa-fragor-om> (haettu 14.1.2019).
- Honka, Niina (2013) *Tutkija videoblogeista: Tarinaa kerrotaan myös eleillä ja ilmeillä*. <https://yle.fi/uutiset/3-6919651> (haettu 16.10.2019).
- Horsti, Karina & Nikunen, Kaarina (2013) The ethics of hospitality in changing journalism: A response to the rise of the anti-immigrant movement in Finnish media publicity. *European Journal of Cultural Studies* 16:4, 489–504.
- Jaakkola, Minnaleena (2016) *PARERE*. Opinnäytetyö, Lahden ammattikorkeakoulu. <http://urn.fi/URN:NBN:fi:amk-201605107033> (haettu 15.1.2019).
- Kangasniemi, Jenni (2019) *Voiko normaalipainoinen puhua kehopositiivisuudesta?* <http://mussaonhyvaolla.fi/voiko-normaalipainoinen-puhua-kehopositiivisuudesta/> (haettu 14.1.2019).
- Karkulehto, Sanna & Rossi, Leena-Maija (2017) Johdanto: Lukemisen etiikkaa ja politiikkaa – Sukupuolen ja väkivallan risteyksessä. Teoksessa Karkulehto, Sanna & Rossi, Leena-Maija (toim.) *Sukupuoli ja väkivalta. Lukemisen etiikkaa ja politiikkaa*. Helsinki: Suomalaisen Kirjallisuuden Seura, 9–24.
- Kauko, Jasmin (2018) *Kehopositiivisuus rautalangalla väännettynä*. <https://www.kaksplus.fi/blogit/muna-koisonijamina/2018/07/12/kehopositiivisuus-rautalangalla-vaannettyna/> (haettu 28.11.2018).
- Keating, Avril & Melis, Gabriella (2017) Social media and youth political engagement: Preaching to the converted or providing a new voice for youth? *The British Journal of Politics and International Relations* 19:4, 877–894.
- Kurz, Tim, Donaghue, Ngaire, Rapley, Mark & Walker, Iain (2005) The Ways that People Talk about Natural Resources: Discursive Strategies as Barriers to Environmentally Sustainable Practices. *British Journal of Social Psychology* 44:4, 603–620.
- Kokko, Sonja (2018) *Lihavuusdiskurssit Helsingin Sanomien mielipidekirjoituksissa heinä-elokuussa 2018*. Opinnäytetyö, Haaga-Helia amk. http://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/154728/kokko_sonja.pdf?sequence=1&isAllowed=y (haettu 14.1.2019).

- Kwauk, Christina Ting (2012) Obesity and the Healthy Living Apparatus: Discursive Strategies and the Struggle for Power. *Critical Discourse Studies* 9:1, 39–57.
- Lamon, Bailey (2016) *Why This Radical Leftist is Disillusioned by Leftist Culture*. <https://medium.com/@UptheCypherPunx/why-this-radical-leftist-is-disillusioned-by-leftist-culture-63419aa85a58> (haettu 14.1.2019).
- Lähdesmäki, Tuuli & Saresma, Tuija (2014) The Intersections of Sexuality and Religion in the Anti-Interculturalist Rhetoric in Finnish Internet Discussion on Muslim Homosexuals in Amsterdam. Teoksessa Gourlay, Jonathan & Strohschen, Gabriele (toim.) *Building Barriers and Bridges: Interculturalism in the 21st Century*. Oxford: Inter-Disciplinary Press, 35–48.
- Maasilta, Mari (2012) Perinteinen ja sosiaalinen media ruokkivat toinen toisiaan. Teoksessa Maasilta, Mari (toim.) *Maahanmuutto, media ja eduskuntavaalit*. Tampere: Tampere University Press, 23–51.
- Marchant Aedo, Javiera (2014) *Lihavuuden leikkaaminen*. <https://nayeikkunasankareita.wordpress.com/2014/12/22/leikkaus-jossa-ihmiselta-leikataan-hanelta-hanen-lihavuutensa/> (haettu 15.1.2019).
- Meleo-Erwin, Zoë (2011) 'A Beautiful Show of Strength': Weight Loss and the Fat Activist Self. *Health* 15:2, 188–205.
- More to Love (n.d.) *Plus Mimmi / I am Peppi*. <http://www.moretolove.fi/> (haettu 27.11.2018).
- Nikunen, Kaarina (2015) Politics of irony as the emerging sensibility of the anti-immigrant debate. Teoksessa Andreassen, Rikke & Vitus, Katherine (toim.) *Affectivity and Race: Studies from the Nordic Context*. Farnham: Ashgate, 21–42.
- Norris, Pippa (2003) Preaching to the Converted? Pluralism, Participation and Party Websites. *Party Politics* 9:1, 21–45.
- Omaheimo, Raisa & Särämä, Saara (2017) *Kuuma läskikeskustelu*. <http://hairikot.voima.fi/artikkeli/kuumalaskikeskustelu/> (haettu 27.11.2018).
- Paasonen, Susanna (2014) Juhannustanssien nopea roihu ja Facebook-keskustelun tunneintensiteetit. *Media & viestintä* 37:4, 22–39.
- Paasonen, Susanna (2012). Tahmea verkko, eli huomiota internetistä ja affektista. Teoksessa *Suomalaisen tiedeakatemian vuosikirja 2011*. Helsinki: Suomalainen tiedeakatemia 2012, 67–72.
- Palinkas, Lawrence A., Horwitz, Sarah M., Green, Carla A., Wisdom, Jennifer P., Duan, Naihua & Hoagwood, Kimberly (2015) Purposeful Sampling for Qualitative Data Collection and Analysis in Mixed Method Implementation Research. *Administration and Policy in Mental Health and Mental Health Services Research* 42:5, 533–544.
- Poliisi (n.d.) *Viharikos ja vihapuhe*. <https://www.poliisi.fi/vihapuhe> (haettu 22.10.2019).
- Poole, Brian (2010) Commitment and Criticality: Fairclough's Critical Discourse Analysis Evaluated. *International Journal of Applied Linguistics* 20:2, 137–155.
- Pöyhtäri, Reeta, Haara, Paula & Raittila, Pentti (2013) *Vihapuhe sananvapautta kaventamassa*. Tampere: Tampere University Press.
- Rane, Halim & Salem, Sumra (2012) Social media, social movements and the diffusion of ideas in the Arab uprisings. *The Journal of International Communication* 18:1, 97–111.
- Rinne, Tiina & Ruha, Elisa (2017) "Sandaalinläpsyttäjät voivat ihan vapaasti palata takaisin omiin maihinsa harjoittamaan vaikka saatanallisia säkeitä": *Rasismi sosiaalisessa mediassa*. Opinnäytetyö, Kaakkois-Suomen ammattikorkeakoulu. <https://www.theseus.fi/handle/10024/125110> (haettu 22.10.2019).
- Rossi, Leena-Maija (2017) Hauras, korjaava ja parantamaton queer – katse ylpeyden, normatiivisuuden ja (uus)häpeän aikoihin. *SQS Suomen Queer-tutkimuksen Seuran lehti* 11:1, 1–18.
- Ruskeat Tytöt (2018) *Pehmeä s01e01*. <https://www.radiohelsinki.fi/podcastit/pehme-s01e01/> (haettu 9.1.2019).
- Savimäki, Tuukka, Kaakinen, Markus, Räsänen, Pekka & Oksanen, Atte (2018) Disquieted by Online Hate: Negative Experiences of Finnish Adolescents and Young Adults. *European Journal on Criminal Policy and Research* 2018.
- Sedgwick, Eve Kosofsky (2003) *Touching Feeling. Affect, Pedagogy, Performativity*. Durham, NC: Duke University Press.
- Sedgwick, Eve Kosofsky (1997) *Novel Gazing: Queer Readings in Fiction*. Durham, NC: Duke University Press.
- Seppänen, Teemu (2018) *Instagramin käyttö uutismediassa – Case Yle Uutiset*. Opinnäytetyö (AMK), Turun ammattikorkeakoulu. https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/150091/Seppanen_Teemu.pdf?sequence=1 (haettu 28.11.2018).

- Shemeikka, Tytti (2018) *Vitun läski! Tapa ittes! Yleisön reaktioita kehopositiivisiin YouTube-videoihin*. Opin-
näytetyö, Metropolia Ammattikorkeakoulu. [http://
www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/157225/
Shemeikka_Tytti.pdf?sequence=1&isAllowed=y](http://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/157225/Shemeikka_Tytti.pdf?sequence=1&isAllowed=y)
(haettu 31.12.2018).
- Shepherd, Tamara, Harvey, Alison, Jordan, Tim, Srauy, Sam & Miltner, Kate (2015) Histories of Hating. *Social Media + Society* 1:2.
- Sieluni silmin (2018) *Vastalause kiusaamiselle À la Vaakakapina*. [http://www.sielunisilmin.fi/malelifestyle/
vaakakapina-venla-palkinto/](http://www.sielunisilmin.fi/malelifestyle/vaakakapina-venla-palkinto/) (haettu 28.11.2018).
- Sundén, Jenny & Paasonen, Susanna (2018) Shameless hags and tolerance whores: feminist resistance and the affective circuits of online hate. *Feminist Media Studies* 18:4, 643–656.
- Throsby, Karen (2007) "How Could You Let Yourself Get Like That?": Stories of the Origins of Obesity in Accounts of Weight Loss Surgery. *Social Science & Medicine* 65:8, 1561–1571.
- Vainikka, Eliisa (2019) Naisvihan tunneyhteisö. Anonyymisti esitettyä verkkovihaa Ylilaudan ihmissuhdekeskusteluissa. *Media & viestintä* 42:1, 1–25.
- Valovirta, Elina (2006) "Oudot" tunteet: Affektiivinen feministinen lukijateoria ja karibialainen naiskirjallisuus. *Naistutkimus–Kvinnoforskning* 19:3, 4–16.
- Williams, Apryl A. (2017) Fat People of Color: Emergent Intersectional Discourse Online. *Social Sciences* 6:1, 15.
- Yle (2018) *Vaakakapina – kansanliike, joka mursi pikadieettien vallan*. [https://yle.fi/aihe/artikkeli/2018/01/16/
vaakakapina-kansanliike-joka-mursi-pikadieettien-
vallan](https://yle.fi/aihe/artikkeli/2018/01/16/vaakakapina-kansanliike-joka-mursi-pikadieettien-vallan) (haettu 27.11.2018).
- Yle (2017a) *Vaakakapina – miksi tässä on järkeä? Ravitsemusasiantuntija Patrik Borg vastaa*. [https://yle.fi/
aihe/artikkeli/2017/06/07/vaakakapina-miksi-tassa-
jarkea-ravitsemusasiantuntija-patrik-borg-vastaa](https://yle.fi/aihe/artikkeli/2017/06/07/vaakakapina-miksi-tassa-jarkea-ravitsemusasiantuntija-patrik-borg-vastaa)
(haettu 3.11.2019).
- Yle (2017b) *Ylen strategia*. [https://yle.fi/aihe/artikke-
li/2017/10/24/ylen-strategia](https://yle.fi/aihe/artikkeli/2017/10/24/ylen-strategia) (haettu 3.11.2019).
- Yle (n.d.) *Vaakakapina. Lopeta laihdutus, aloita elämä*. <https://yle.fi/aihe/vaakakapina> (haettu 3.11.2019).
- MUUT LÄHTEET**
- Häkkänen, Paula (2018) Myös lapsen lihavuuteen tulee puuttua. *Helsingin Sanomat* 28.7.2018. Mielipide C15.
- Kettunen, Timo (2018) Sopivasti lihava. [http://kettunen.
gains.fi/sopivasti-lihava/](http://kettunen.gains.fi/sopivasti-lihava/) (haettu 27.11.2018).
- Laukka, Pippa (2018) Kehopositiivisuus voi sulkea lääkärin suun. *Helsingin Sanomat* 26.7.2018. Elämä C11.
- Nevalainen, Niina (2018) Kehopositiivisuus, terveys ja liikunta. [http://mieletonunelma.blogspot.com/
2018/01/kehopositiivisuus-terveys-ja-liikunta.html](http://mieletonunelma.blogspot.com/2018/01/kehopositiivisuus-terveys-ja-liikunta.html)
(haettu 18.10.2019).
- Pastak, Anna (2018) Mielipidemaananantai: Vartalopositiivisuus. [https://www.lily.fi/blogit/mungolife/
mielipidemaananantai-vartalopositiivisuus](https://www.lily.fi/blogit/mungolife/mielipidemaananantai-vartalopositiivisuus) (haettu 27.11.2018).
- Takamaa, Tomi (2018) FitShaming – kun lihavuudesta tuli uusi musta. [https://blogit.iltalehti.fi/tomi-takamaa/
2018/07/30/fit-shaming-kun-lihavuudesta-tuli-uusi-
musta/](https://blogit.iltalehti.fi/tomi-takamaa/2018/07/30/fit-shaming-kun-lihavuudesta-tuli-uusi-musta/) (haettu 27.11.2018).
- Toimitus (2017) Ylipainon sietämätön keveys – NOT! [http://sabotage.fi/nyt/ylipainon-sietamaton-keve-
ys-not/](http://sabotage.fi/nyt/ylipainon-sietamaton-keveys-not/) (haettu 17.5.2019).

HOW DO FINNISH BODY POSITIVITY ACTIVISTS REPLY TO THEIR CRITICS? A DISCURSIVE STRATEGY ANALYSIS

In recent years, body positivity (BP) – a social movement whose aim is that all bodies be free from discrimination – has become widely known in Finland. So far, the Finnish BP movement has centered around fatness; the majority of the activists are fat women. As the movement has gained traction, critical voices have appeared, claiming that BP glorifies fatness, opposes weight loss and discriminates against non-fat people. In this article, I looked at the discursive strategies that Finnish body positive activists use when they respond to this criticism. Eve Kosofsky Sedgwick's reparative reading is utilized to support the analysis; the data includes blog posts and YouTube videos. Four different discursive strategies were discerned: confrontation, instruction, conciliation, and introspection. The varied usage of these strategies has led to a clearer articulation of the basic principles of the Finnish BP movement. Thus, the criticism against BP has helped to further strengthen the movement.